

ואנחנו שרים "יא עיני". בשלב הזה מוחמד כבר מוכן להסיע אותנו לכל מקום בפרטות ממש, אם לא בחינם. מוחמד המום. מבלי שיתבקש הוא בא לאסוף אותנו ממלון סבוי ומסיע אותנו לחייוון האוריקולי בקרנך. בחייוון אנחנו מגישים כמו בהפגנה בכיכר מלכיאישאל. כולם מרברים עברת, מלקריינות כולגלית. אפילו הדרתן המצרי צועקי: "קרימה" יאללה קרימה".

אפשר לספר עוד אלף ואחד סיפורים על מצריים — איך רפנו, למרות שהיו לנו כרטיסים, אחרי הרכבת הצרפתית ללוקסור; ואיך

ילד בכיכר השיחרור קדימה, יאללה קדימה!

התנפלו על התאים, למרות שאלו היו מסומנים; ואיך בילינו שעות במישרד היירות גז תורס; ואיך למרות השחרות בארץ, מראש, מלונות וטיסות ורכבות, במצריים שום דבר לא היה מוסדר ונאלצנו לסדר הכל מחדש; ואיך לאט לאט למדנו את השיטה המצרית שקוראים לה, "שויה שויה". ואיך אף פעם אחת לא שמענו את המילה לא המיד רק כמו אפילו כשהסתבר לנו שהנסיעה שלנו לאסואן לא נתבעה באשמת גז תורס, לא אמר לנו נציג החברה את המילה לא! אלא הנפיק לנו כרטיסייסיסה לקאהיר; ואיך טיילנו באלכסנדריה ושתינו קפה במלון סאן גובאני שם, כן שמענו. אריק שרון "אבל אותה" כאשר ישב בין השר נביגין וניסים הרתיים ולא היה לו נעים לטעום מקערת הסרטנים.

אנחנו, לעומת זאת, לא אכלנו אותה כאשר נסענו לכפר הדייגים אברוקי, לא הרחק מאלכסנדריה ושם אכלנו את הסרטנים הגדולים ביותר שאכלנו מימינו. אחריכך עברנו ליד מלון סן סטפנו, שם התגוררה הממשלה הישראלית בעת שיחות האוטונומיה. המלון נראה כמו אכסנייתנוער ונחשב הגרוע שבמלונות אלכסנדריה, אך הממשלה הישראלית לא רצתה להתגורר במלון פלסטין המצא בשטח פרטי בחוף נהר, ליד ארמוני לשעבר של המלך פארוק. מספרים שכשהעירייה בוטרוס ראלי לשר בורג, כי בשמו של סן סטפנו נעשו פרעות ביהודים, אמר לו השר, כי צרות חרשות דוחות צרות ישנות.

חולמים לחתן זוג ישראלים

מצריים היא כנחיתת הים למבקר בה. אתה יוצא מהמוסיון עתיר התרבות ונזח על כיכר תחרה, שם

נמצאת תחנת-אוטובוסים שמאות אנשים מנסים להשתחל אליהם. אתה מביט, משתאה, על הפירמידות. אתה הולך, המום, בעמק המלכים ונשימתך נעתקת, כאשר אתה מסתובב בין העמודים הענקיים ובין פיסליהענק של קרנך, וברקע אתה שומע את נעירתההמורים ואת הצפצוף המחי רישאזוניים של המכוניות, וכמרחק כמה מטרים משם מכסות כמה נשים את כסיהם במי הנילוס, וילד שתה מן המים האלה ואתה חושב, שיש להם קיבת ברזל לאנשים האלה, מכויון שאתה, למרות ששתית רק מים מינרלים ואכלת רק במיסעיות טובות, עברת את החוויה הבלתיינמנעת של קלקליקיה, שרק כדור הסדיסטל שהבאת מבעוד מועד מהארץ חילץ אותך ממנו.

הרחובות, שלא ככימי סאדאט, אינם מלאים בתמונות הנשיא. פה ושם אתה רואה תמונות של מובארכ ומגלה שלצר תמונותהענק תלויות עדיין תמונות של סאדאט ושל נאצר.

אולם התחושה החזקה ביותר היא התחושה הנפלאה, המשכרת, שהנה אתה מטייל בארץ, שאך לפני שנים אחדות היתה בחוקת ארץ אויב, ואתה חופשי ומאושר ובטוח. והנה כנמלא התעופה, הרלפק של אל-על בלב השרה, איש לא מנסה להסתיר אותה, אין שמירה קפדנית במיוחד מסביב לו. שלא כמו במינכן, שם נלקחים נוסעי אל-על לצרף מבודד ולא מורשים לערוך קניות בחנות הפטורה ממכס, שלא כמו בלונדון או בניירורק, שם סוגרים אותך ושומרים עליך מכל משמר — כאן אתה מרגיש בטוח, כמו הנוסעים לצנעה, לחרטום או לבגדר. את השמירה הקפדנית אתה פוגש דווקא בתייהכנסת, זה של קאהיר שברחוב ערלי וזה שברחוב נבי דניאל כאלכסנדריה.

ביקור בתייהכנסת הוא בחינת חובה, גם לאתאיסטים ואפיקורסים מוחלטים. אלו הם בתייהכנסת הבנויים בסגנון כנסייתי, מפוארים מאוד ושומרים היטב.

בתייהכנסת שבאלכסנדריה אנחנו פוגשים את תרי זיגרה, האכסניז היחיד שנתר לפליטה מקהיליית אלכסנדריה המפוארת. הוא לוקח אותנו לסיוור בבתייהכנסת ומספר בגאווה, כי גיין וסאהאט ביקרו בו. הוא מכיר לנו את מסייה הררי, שהוא איש בן 70, המגדיר את עצמו כצעיר הקהילה.

מסייה הררי פותח את ארוןהקורש. סיפרי תורה יפהיים מתגלים בתוך הארון, כמושבי עץ המהגוני לוחות מתכת ועליהם שמות המתפללים. הקהילה כולה, כמו קהילת קאהיר, מונה 100 איש, רובם זקנים הנמצאים בבתייהבות. בוועדהקהילה אנחנו פוגשים את מסייה פישוטו, המספר כי הזומים הקשים היו בתקופת נאצר ובתקופת מלחמת ששתהימים, אז עצרו את כל הצעירים

כבתייהכנסת של אלכסנדריה חול-מים לחתן זוג מישראל. כבר שנים לא נערכו בביתיהיין חתונות או גירושין. הכתובות, כולן בעברית, התיקרות מקורות עץ המגוני, רהיטים נפלאים. בניגוד למקומות רתיים אחרים, אין תחושה של כפייה, כי אם של תרבות, וככל שאתה משוחח יותר עם שרידי הקהילה, אתה חש את הסוף.

אחרי שאנחנו נמות, אומר מסייה הררי, "לא יהיה כאן איש שימשך לשמור על בתייהכנסת. הממשלה המצרית כשת תהפוך אותו למוסיון".

שרית ישי

ועידת בית השימוש

(המשך מעמוד 13)
היתה שקטה וצנועה. לא היו מכות, לא זיופיפתקים ולא צעקות. הכל נחתך כבר במקום אחר, מראש. מרוב הבנה בין שרי המיפלה, כבר איאפשר היה להבחין מי רימה את מי ברגע האחרון ומי הולך עם מי.

בעבור אישור-כניסה

לסבירור היה מחנה מצומצם, שכלל מלבר את עצמו, גם את בנו, רובי, חבר המיפלה אף הוא. הוא לא הובא כחשבוני בהסכמים המיקורמים וכמוכון שלא כאלה שנכרתו מייד אחרי ההצבעה הראשונה.

הבן ניסה את כוחו, במקום האב. הוא פנה מחבר אחד לשני, הציג קיטעי עיתונים, שתמכו בסבירור והסביר כיצד הציל אביו את יוקרת הכנסת, המישטר הפרלמנטרי הישראלי והעקד רונות הליברליים של המיפלה. האב התייאש די מהר.

עווי כהן, מועמד מרעננה, שהובס, הסביר מדוע לא יתמוך בסבירור: "אתה לא רצית לתת לי אישור-כניסה קבוע למינון ה"כ"ם?" אמר לסבירור המופתע. זו היתה רמת הטענות שהושמעו כנגד סבירור. אבל אצל הבן היתה רשימה של 40 ותיקים, שנשבעו שהם יצביעו בעד סבירור, אשר מסיבה זאת החליט להתמודד על מעמדו כמס' 1. הוא לא שעה להזהרותיו של ה"ר" חגן קריסטל, שהמליץ לפניו שלא יתמודד כסיכוב הראשון, אלא יתמקד כמאבק על מקום לכנסת ה-11.

סבירור, שפנה מיוזמתו אל המרצה המהוניברסיטה העברית, רחה את ההצעה. לפנות ערב היה בנו הרבה יותר מפוכח: "הוא יצביע וייסע הביתה. הסיפור כאן נגמר. אבל אני אמרתי לאבי, שמעמדו הציבורי התחזק היום ושאיני לו מה לחפש בין כאלה שאינם דוברייאמת, נותנישוחד וכספים וקרניקולות. לא הבטחנו כלום ולא קנינו איש".

אחרי שקיבל שיבעה קולות בהצבעה הראשונה, קיבל סבירור 68 קולות אך לא היה בכך די, כדי להיכלל ברשימת ה-18.

בששת הימים שעברו בין כינוס המועצה והבחירות במרכז, עמדו ה"כ"ם וראשי המחתות בתור אצל צבי רנר, וישרדאש איגוד העובדים הליברלים, הוא קיבל אותם בחדרו שבבניין המיפלה, בקפה אקסודוס ובקפה שטרן שברחוב דיינגוף. בריבזמן נוצרו קשרים עם שרהמיסחריההעשייה, גידעו פת, וקובצתו של דרור זיגרגמן, בין השרים היריבים מודעי ואברהם (אברשה) שריר. בסופו של דבר, קרה הבלתייאימן, האיגוד נתן את רוב קולותיו למודעי; מחנה מודעי הכניס לרשימת המועמדים הריאליים מועמד אחד מאיגודהעובדים, אך הוא העדיף את מקורבו נפתלי ניר, עסקן חובשי כיפה חביב, שקיבל 82 קולות.

נא לא לפרסם

נר קיבל את קולות המחנה שלו, 42 בלבד. כמעט כל חבריאיגוד הצעירי בערו. אבל המחנות האחרים, בעיקר של מודעי, הפילו אותו לקרשים. כסוףהשבוע הוא נשבע, שהוא עדיין לא אמר את המילה האחרונה. הוא מחזיק בידייו את המפתחות לכספת המיפלה. אבל נראה שזרן עדיין לא עיבל את גורל התבוסה שנחל. בעודו מתווכח עם המחנות

השונים, התאחדו אלה נדרו, סמוך לשעת ההצבעה, ודחקו את רגליו החוצה. עתה עשויה מכירתו האגוד לבקש להריח אותו, בטענה שהמשא ומתן שניהל בשם האיגוד, לא נעשה על דעת חבריו.

ההתקרבות בין מחנות שריר ומודעי

הביאה לשייתוףפעולה לשם הכנסת כמה וכמה מועמדים, ששני הגושים יכלו ורצו לתמוך בהם. כך היה לגבי מנכ"ל משרדהאנרגיה, אוריאל לין, איש מודעי שבע ההתמודדות, שקיבל 86 קולות; ניר, שכבר הוזכר; משה מרון, סגן יושברכאש הכנסת לשעבר מתומכי מודעי; כך גם לגבי עורךהדין החולוני משה רום, המוכר כאיש השר משה ניסים. כאשר נודע שרום זכה ב-75 קולות, הוא אמר: "אני לא משתייך לשום מחנה. כל קול אצלי הוא קול נטו. מי שמכיר אותי שנים ויודע על פעילותי בכתבים וחולון תמך בי" אבל רק מעטים במרכז הקונגרסים האמינו למועמד עצמאי היה סיכוי כלשהו להיכנס לרשימת הריאליים.

העיסקה בין שריר ומודעי הצליחה לקרב את הח"כ לשעבר, ייריה בארי, איש ארץישראלהשלמה אל הכנסת ה-11 עם 74 קולות; בארי, בעבר איש מודעי, לא הסתפק בתמיכה זו והתקרב לשר ניסים.

כתוצאה מעיסקה זו כמעט זכה להיכלל ברשימה הח"כ התיפאי לשעבר, גוסטב בריאן, ממחנה ניסים. אחרי הטלת מטבע, הוא נרחק למקום 20, כשהפסיד לרב ברזילי מחרדה, איש מחנה מודעי. שניהם זכו במיספר זהה של קולות — 73. בריאן היה בטוח, שעה לפני הפירסום הרישמי של התוצאות, שהוא בפנים. הוא התראין לעיתונאים, דיבר על מעמדו העולה במיפלה ועל התמיכה שניתנה לו בזכות כישוריו. כשנודע לו מיקומו המדוייק רץ מעיתונאי לעיתונאי, וביקש שלא יפרסמו את דבריו.

אבל העיסקה בין קבוצת שריר ותומכיה, פת וניסים, ובין מודעי, הפילה לקרשים כמה מועמדים רציניים ביותר. כך, למשל, דויד ארמון הפירסומאי. בשל עצמאותו כאיש דור ההמשך, ויתרו עליו שני הגושים הגדולים, והוא קיבל רק 36 קולות. כנורל דומה זכה עורךהדין התלי-אביבי רק הגיורה, גר אסולין, שקיבל 43 קולות.

ראש המועצההמקומית מטולה, יוסי גולדברג, ממחנה מודעי, לא זכה בתמיכת כל המחנה, וקיבל רק 52 קולות. וישרדאש מועצתהמנהלים של חברתהחשמל המודה, הויד (ג'וקי) הגואל, עשה "סולחה" ערב הבחירות עם מדיחו, מודעי, אך גם זה לא עזר לו. הוא קיבל 69 קולות בלבד. וכך גם מקורבו של מודעי, רפאל הצבי, שקיבל רק 38 קולות.

סידור מקומות עבודה

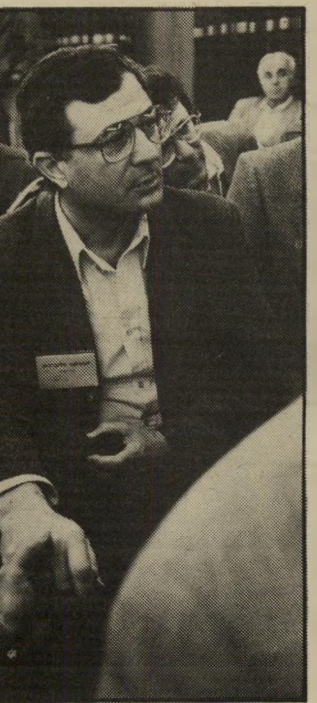
ישלון צורב היה מנת חלקו של אריה זיף, עוזרו של גרופר ממחנה מודעי. הקבוצה לא התייצבה מאחוריו, והוא קיבל רק 37 קולות. דרור זיגרגמן נתן את קולותיו למודעי ולא זכה בהכחשה שניתנה לו; רק 66 קולות בסך-הכל. נציביהמים, צמח ישי, ממחנה ניסים, לא קיבל בעיסקה, שנעשתה בין הגדולים, את כל התמיכה, וזכה רק ב-72 קולות. וכך גם איש ההסתדרות, דניאל נחמני, מאנשי מודעי שקיבל 69 קולות בלבד. מועמד וראי אחר של ניסים, עורךהדין הירושלמי, יצחק נגר, הובס. ניתנו לו 49 קולות בלבד. גורל דומה פקד את יצחק קעטבי, ממחנה שריר, שלא זכה בנייבו הולם. עבדו הצביעו 43, וכך גם איש איגודהעובדיםהליברלים, ויקי טור שהרבי, מתומכי מודעי, שקיבל רק 44 קולות.

מנכ"ל משרדהמיסחריההעשייה, הוועד "שוקי" פורר, היה חיבי להיכנס, משום שהוא היה בכיר מועמדי פת והלק מהעיסקה. הוא לא נכלל בעיסקה בין מודעי ושריר ונפל, אך לא לפני שאמץ לשריר מה הוא חושב עליו.

לפני ההצבעה הראשונה הוחלט שמי שיצא שני בין השלושה, יהיה גם מס' 2 ברשימה הכללית הריאלית. כך יכול היה ניסים, עם 89 קולות מהסיכוב הראשון, להיות מס' 2, אחרי מודעי, שצבר 129 קולות. אבל בהצבעה השניה זכו כמה שרים וח"כים באמון שאף הם לא האמינו שיוכו בו.

שריר, שבא להצבעה מלווה במיכאל (מיקי) אלבין, קיבל 149 קולות, אחריו גרופר עם 138 קולות ואחריו פת עם 125 קולות. ערב ההצבעה איים פת על שריר, שאם אנשיו לא יתנו לו תמיכה מאסיווית, הוא יעבור למודעי. דורון שקיבלה רק 100 קולות חלק מעיסקת מודעי שריר, נרחקה אחרי יצחק (זיג"י) זיגרה, ממחנה שריר (177 קולות) ואריאל ויינשטיין ממחנה ניסים שהפתיע (166 קולות). דורון וקולאס, שקיבל 83 קולות, סבלו מהתחייבות שריר לפת, שגרמה להפרת חלק מההסכמים.

תוצאות ההצבעה הראו, כי מודעי, מלבד בחירתו למס' 1, הצליח להגדיל את מחנהו. בין 18 הח"כים הליברלים תמכו בו עד עתה המישה. עתה זכה בתמיכתם של עוד שמונה מהם. מחנה שריר שמר על כוחו — המישה ח"כים. מחנה ניסים כלל ארבעה ח"כים. אם דן תיכון יצטרף למודעי הוא יביא לתיקו בין הקבוצות הגדולות, אך בסופו של חשבון, להשתלטות קבוצת מודעי על המיפלה, זאת למרות שלפני שנה

מועמד לין תוצאה של שיתוף פעולה

בריוק אימה קבוצת החמישה לפרוש, משום שמנתקים אותה ממקורי הכוח במיפלה (העולם הזה 27.4.83). תיכון קיבל 104 קולות, לא מעט בזכות תמיכת אנשי מודעי.

הפתעה אחרת היא כישלון קבוצת שריר. בעוברת שהיא שמרה בכוש על כוחה ולא הגרילה אותו, אלא הסתפקה בהזות חלקם למקום גבוה יותר, בוודאי תדליק אור ארום אצל שריר, שזוהג לפתוח את יסועבורתו בשיחותנפש עם מקורביו ותומכיו. ערב ההצבעה טענו מתנגדי שריר, שהוא גיריל את חלקו בעוגה בגלל מקומותהעבודה שהוא סידר לאנשיו. מסתבר שהוא לא סידר מספיק.

אין ספק שלתוצאות ההצבעה תהיה השפעה רבה על הרכב הוועידה שתתקיים בעוד שנה, כשם שאין ספק שהמיפלה הליברלית מתקדמת ימינה, ישר לזרועות חרות. איש לא העלה על דעתו במרכז הקונגרסים ש-18 הליברלים הריאליים היו כננסים לכנסת, אילמלא התייצבו מאחורי סינר האם ממיטבח בית זיבוינסקי.

בניציון ציטרין